

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ", SAMOBOR, HRVATSKA

U OVOM BROJU

- Japetićev pohod
- Društveni izlet u Mađarsku
- 11. Opća planinarska škola
- Velebit i japetićanke
- Mali planinari u Paklenici
- Cerinski vir
- Plan izleta 2020. i još toga...

Japetić – Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Perkovčeva 36a,
10430 Samobor, Hrvatska

• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Antun Pavlin

• antun.pavlin@gmail.com

Uredništvo glasila: Robert Cvetković,
Hrvoje Bišćan, Darko Dömötförfy,
Božica Grgečić, Bojan Horvat, Zdenko
Kristijan, Vladimir Novak

Fotografija s naslovnice: Jezernice na
Žumberku

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor

• e-mail: info@crnonabijelo.com

Tisk: Printera, Sv. Nedelja

Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu i stajališta uredništva.

Objavljeni materijali ne mogu se koristiti u
druge svrhe ili objavljivati bez suglasnosti
nakladnika.

Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!

Sadržaj

Uvodnik	1
Japetićev pohod	2
Sudnikov pohod i Tragom osnivača	3
Markacističke akcije	4-5
Društveni izlet u Mađarsku	6-7
Najava 11. Opće planinarske škole	8-9
101 žena	10
Mangartska jezera	11
Lisca	12
Psunj	13
Biokovo	14-15
Košuta	16-17
Velebit po izohipsi	18
Velebit i japetićanke	19
Žumberak kroz objektiv	20-21
Štikleci Malih planinara	22-23
Mali planinari u Paklenici	24
Izlet na Liscu	25
Nema zime	26
Sv. Bernard	27
Cerinski vir	28
Koretići	29
Crtice iz povijesti	30
Tragovi u Japetiću	31
Plan izleta	32

„Japetić“ u 2019.

Tekst: Robert Cvetković

U rukama držite deseti broj našeg „Japetića“. Kad smo prije deset godina krenuli s izdavanjem godišnjaka, nismo bili sasvim sigurni kakva će mu biti budućnost, ali kao što vidimo, uspješno smo stigli i do prve okrugle godišnjice. Kao i dosad, želimo vas informirati o radu Društva u protekloj godini.

Na početnim stranicama predstavljene su glavne društvene akcije, Japetićev i Sudnikov pohod, najposjećeniji do sada. Slijedi prikaz djelovanja Markacističke sekcije.

Tekstovi o većim i uspješnijim društvenim izletima popraćeni su i atraktivnim fotografijama.

Veći broj stranica posvećen je aktivnostima Malih planinara, a neki od njihovih članova pridružili su se i kao autori članaka.

Dio stranica posvećen je povijesti, ali i prisjećanju na na preminule članove i tragu koji su ostavili u radu Društva.

Na kraju donosimo i plan izleta i ostalih akcija predviđenih za 2020. godinu, a posebno želim istaknuti da u proljeće kreće i nova Opća planinarska škola, što je prilika da u rad Društva uključimo nove snage. ●

Tekst: Dado Novak; Fotografije: Bojan Horvat

14. Japetićev pohod

Tradicionalni društveni izlet treću nedjelju u svibnju, Japetićev pohod ove je godine obilježen kružnom turom oko starog grada Lipovca, trasom od Malog Lipovca preko Belog brega, Maričkinog mlinu, usponom preko Sudjela na vrh Stražnik i u povratku preko Kovinščice do nekadašnje Šoićeve kuće. Pedesetak izletnika dobilo je na početku pohoda, kao i svaki puta, letak s ucrtanom stazom pohoda, kontrolnim točkama na putu, a na poledini i crtice o nekadašnjem Lipovačkom vlastelinstvu grofova Erdödy, gradnji i vlasnicima povijesne utvrde Lipovac. Na trasi pohoda, koji je ukupno trajao pet sati hoda, izletnike je dočekala i okrjepa ispred lovačkog doma kod Maričkinog mlinu, te kao posebno, prigodni obrok i kratki program ispred Šoićeve kuće u organizaciji i trudu članova društva. ●

Pripremio: Darko Dömötörffy

Izvještaj Samoborske obilaznice za 2019.

Samoborsku obilaznicu od izvještaja objavljenog u zadnjem broju *Japetića* pa do 15.11.2019. obišlo je 19 planinara što je veliki pad u odnosu na prošlu godinu. Manji broj obilaznika zabilježen je samo 2002 godine. Novu obilaznicu izdanu 2018. završilo je troje planinara, a na ovjeru je stigao i dnevnik iz 1983. godine.

Obilaznici iz našeg planinarskog društva:

RADMILA	SLUNJSKI	Japetić	Samobor
IGOR	SLUNJSKI	Japetić	Samobor
ANA	RUKAVINA	Japetić	Samobor

Broj obilaznika po planinarskim društvima:

Društvo ili klub	Grad	Ovjereno dnevnika
Japetić	Samobor	3
Ivančica	Ivanec	1
Jastrebarsko	Jastrebarsko	1
Lipa	Sesvete	1
Planika	Maribor	1
Planinorci	Zagreb	1
Pliva	Zagreb	1
Runolist	Zagreb	2
Zagreb-Matica	Zagreb	4
Zavižan	Senj	1
Željezničar	Zagreb	2
Nije navedeno društvo	-	1
Ukupno		19

Brigu o dnevnicima i prodaji vodi Kinga Nujić, a dnevnike ovjerava Darko Dömötörffy.

Hrvatska planinarska obilaznica u 2019.

Iz *HPD Japetić* u 2019. su primili priznanja HPO: Brončana značka (25 KT):

Davor Kristijan i Kristina Mihalić – drugi obilazak
Najviše priznanje (150 KT): Marcel Vuković

Iz drugih društava priznanja su primili samo članovi *PD Pinklec, Sveta Nedelja*:

Brončana značka: Tomislav Havrljan
Visoko priznanje (125 KT): Sandra Šabarić

Priznanja Hrvatskog planinarskog saveza

Hrvatski planinarski savez dodjeljuje priznanja planinarima i udrugama zaslužnim za doprinos planinarstvu. Brončano priznanje Hrvatskog planinarskog saveza u 2019. primili su ovi članovi HPD-a Japetić:

Maja Bišćan, Hrvoje Bišćan, Daniela Čupić, Bojan Horvat i Dragutin Kos.

Tekst: Darko Dömötförfy; Fotografije: Bojan Horvat

Sudnikov pohod

Topao i sunčan dan izmamio je mnoge u prirodu. Tako smo mi ove godine na Sudnikovom pohodu imali rekordan broj sudionika, njih preko 250. Pohod je prepoznat po tome što je prvenstveno namijenjen djeci i onima sa slabom kondicijom. Ove godine pridružio nam se veliki broj djece: Eko-planinarske grupe osnovne škole Samobor, Mali eko-planinari osnovne škole Rude, Odred izviđača Samobora, Mali planinari Samobora i još puno roditelja s djecom. Naставnici i roditelji iskoristili su priliku za druženje s djecom

u prirodi odgovarajući im na mnogobrojna pitanja. Kroz kolonu koja se razvukla u jesenjoj šumi bruiali su dječji glasovi. Na kraju nas je sve dočekao grah i kobasa. Pohod je kao i uvijek do sada osiguravala HGSS stanica Samobor čiji su pripadnici ujedno i roditelji i članovi našeg društva. I ovaj put su na sreću, bili bez posla. Pohod ne bi mogli realizirati bez pomoći Samoborskog muzeja koji upravo ove godine slavi 70. godina postojanja. ●

Tekst: Robert Cvetković; Fotografije: Bojan Horvat

I ove godine *Tragom osnivača*

Članovi društva okupili su se 30. srpnja u kleti obitelji Belak na Gradišču kako bi obilježili godišnjicu utemeljenja Društva. U dobrom raspoloženju i druženju položen je prigodni vjenac na spomen-ploču. Ove godine učinio je to uime društva njegov dugogodišnji član Darko Bišćan Baja.

Kao i obično naši domaćini Blanka i Josip, učinili su sve da ovaj važan događaj za Japetić odiše japetićanskim ozračjem. ●

Tekst i fotografije: Bojan Horvat

Planinarski putovi HPD-a Japetić u 2019.

Planinarsko društvo HPD Japetić u Samoborskom gorju vodi brigu o dvadeset planinarskih puteva, ukupne dužine 63 i pol kilometara. 2019. godine u Samoborskem gorju obnovljene su planinarske oznake na planinarskim putevima:

Društvo je prošle godine preuzeo brigu o dva zapuštena planinarska puta na Žumberku, koja su ove godine označena planinarskim oznakama:

Naziv planinarskog puta	Oznaka	Duljina (km)
Hartje - Novi grad Žumberak	19	2.77
Novi grad Žumberak - Ječmište	20	6.80
Ukupno:		9.57

Naziv planinarskog puta	Oznaka	Duljina (km)
Smerovišće – Veliki dol	23	2.15
Šoićeva kuća – Veliki dol	25	2.91
Samobor – Grgosova špilja	41	4.14
Smerovišće – Slani Dol	44	1.65
Grgosova špilja – Slani Dol	45	6.44
Šoićeva kuća – Japetić	48	4.39
Šoićeva kuća – Velika vrata	50	2.31
Dragonoš – Katin krč	54	1.90
Noršić Selo – Dragonoš	60	3.90
Ukupno:		29.79

Tekst: Darko Dömörfy; Fotografije: Bojan Horvat

Markacisti HPD-a Japetić kroz Žumberačko gorje

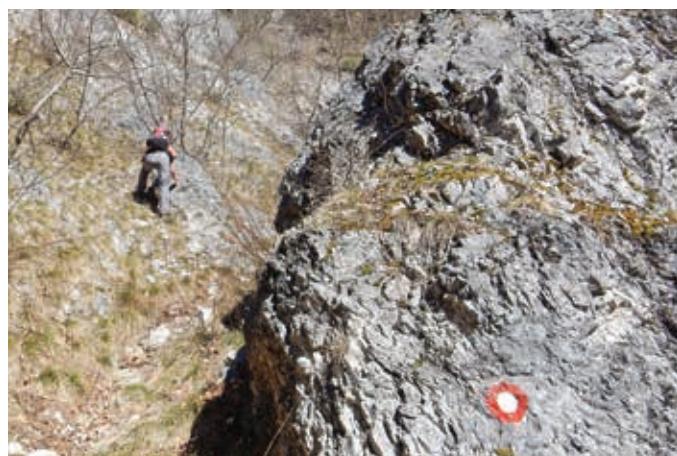
Naši markacisti preuzeli su dio trase uzdužnoga planinarskog puta kroz Žumberačko gorje od *HPD-a Trešnjevka* koji je trasirao put 1990. godine, no više nije bio u stanju održavati put dugačak preko 50 km. Stoga je održavanje puta preuzeo više društava među kojima smo i mi. Segment puta koji smo preuzeeli je od Kalja do Sopotskog slapa. Obzirom da je put na mjestima jako zarastao i da velikim dijelom vodi po asfaltu, te da planinari više ne hodaju uzdužno cijelim Žumberkom u komadu, odlučili smo promijeniti trasu i prilagoditi je postojećim trendovima. Tako smo trasirali i markirali put koji počinje na odvojku ceste prema Sošicama sa žumberačke ceste Gabrovica-Gornja Vas-Žamarija-Krašić, kod naselja Hartje, gdje je povolik parking. Put od parkinga preko Hartja spustili smo do jednog od najkulnijeg mesta na Žumberku, Crkve Sv. Nikole, Pila i Starog te Novog grada Žumberka. Put nakon toga nastavlja grebenom do Starog

grada Žumberka (Sichelberga) pa smo time vezali povijest dviju utvrda. Nastavljamo dalje prema Kekić Dragi i dižemo se do Stare drage odnosno do puta Ječmište – Blaževo brdo. Ovdje se dalje planinar može odlučiti ide li prema pl. domu Vodice ili će se preko Ječmišta i Griča vratiti do auta.

Put je razgledan i vodi lijepim krajevima Žumberačkog gorja, a time što povezuje dva stara grada daje mu dodatnu vrijednost. ●

Trasiranje i markiranje puta izvedeno je u 6 akcija, a sudjelovali su:

Bojan Horvat – 6 puta
Darko Dömörfy – 5 puta
Nenad Greblički – jednom
Ivan Horvat – jednom

Napisala: Natali Jeffery; Fotografije: Darko Dömötörffy

Japetićanci na vikendu u Mađarskoj

Našli smo se na autobusnom kolodvoru i krenuli prema Nagykanizsi (na hrvatskom Velikoj Kaniži) kamo smo stigli oko 11 sati. To je mještašće kojeg se starija generacija sjeća kao mjesta kamo su ljudi iz Hrvatske odlazili u šoping nakon Domovinskog rata. Svašta se moglo kupiti jeftinije nego kod nas, uključujući kobasice, sir, deterdžent, tekstil ... Čuli smo i kratku povijest gradića. Uglavnom, u jugozapadnom je dijelu Mađarske, i spomenut je prvi puta sredinom 13. stoljeća. Imao je veliku tvrđavu koju su osvojili Turci pod kojima je bila od kraja 16. stoljeća do kraja 17. stoljeća. Habsburgovci su ga zatim naselili Hrvatima, Srbima i Nijemcima.

Nije baš jasno kad su se doselili Mađari, ali dolaskom že-ljeznice krajem 19. stoljeća, mjesto je doživjelo nagli razvoj. Zatim je slijedila priča o glavnom trgu koji se zove *Erzsébet tér* ili Trg kraljice Elizabete. Nije to engleska kraljica, nego žena cara Franje Josipa koja je u 20. stoljeću postala ikona slobodnog duha u Mađarskoj. Jako je voljela Mađarsku, čak puno više nego Austriju. Naučila je mađarski i tečno ga govorila. Voljela je biti u društvu Mađara te je imala puno

mađarskih slugu. Provodila je puno vremena u Mađarskoj, naročito u Gödöllőu, u svom najdražem ljetnom dvoru. Mađari su je od milja zvali Sisi. Šećući šarmantnim trgom, Kinga nas je naučila neke mađarske riječi pa smo saznali da se *iskola* izgovara *iškola* i znači škola. Jako jednostavno! Dok nismo čuli sljedeću sekvencu punu samoglasnika *e* : *Egy remek rendszer, mellyel embereket, meg rengeteg elemet megkereshetsz*. U prijevodu: *Izvrstan sistem koji pomaže pronaći neku osobu ili stvar*. Ili ova igra rijeći: *Öt török öt görögöt dögönyöz örökös örömöök között*. Stvarno impresivno! A ni značenje nije za bacit': *Pet Turaka udara pet Grka s beskrajnim zadovoljstvom*.

Šetnja trgom završila je dobrom kavom i kolačem u „simpa“ kafiću, a zatim nazad u minibus i na vožnju vlakićem. Joj, veselja! Stigli smo u zaštićeni park Boronka- mellék. Sunce je konačno pobijedilo oblake dok smo se vozili preko prostranih livada, kroz visoke mlade bukove i grabove šume s trima srnicama koje su brzo nestale. Krasna, velika bara sva u suncu i zatim kraj!

Minibus do Kaposvára i svi u mali, ali čisti Turul Panzió i restoran. Kinga je rezervirala večeru za 20 ljudi. Jeli smo juneći *perkelt* uz knedle i kiseli kupus. Pravi lijek nakon cjelodnevnog puta i nekoliko sati hodanja, a zatim 15-ak minuta lagane šetnje do pivnice u centru pored krasno osvijetljene katedrale i glavnog trga zvanog Kossuth.

Sutradan smo svi otišli u razgledavanje Kaposvára. Svašta lijepog smo vidjeli u šetnji kroz veliki pješački dio centra: glavni trg koji je osvojio nagradu najljepšeg glavnog trga u Mađarskoj u nekoliko navrata, *Városháza* ili Gradska vijećnica u neorenesansnom stilu, fontane bez vode nažalost, apoteka Zlatni lav izgrađena 1774. godine, čuveni *Csokonai* Hotel, zgrada koja je bila u vlasništvu knezova Esterházyja, Szivarvany Kulturpalota ili Palača kulture u vijugavom secesionističkom stilu, puno parkova i drveća u najnježnijem proljetnom zelenilu.

Naravno da smo morali kupiti malo mađarskih kobasica i paprika. Sljedeća destinacija bila je etno-selo Szenna koje

je svega osam kilometara od grada.

Tamo smo proveli vrlo ugodnih sat vremena razgledavajući seoce koje je jedini *skansen* izgrađen u istinskom selu s tradicionalnom arhitekturom iz ovog kraja. Tu je pet kuća i reformirana crkva iz 1785. godine u baroknom stilu. Ovaj muzej na otvorenom je dobio nagradu za autentičnost renovacije sela.

Po obilasku Szenna, baš na vrijeme, krenuli smo na ručak u Hotel *Kardosfa* u Zselickisfaludu.

Došlo je zatim vrijeme da se malo i prohoda po ovom najbregovitijem dijelu Mađarske u zaštićenom Zselic parku. Krenuli smo od hotela do krasne nove zgrade javnog opservatorija usred tog zaštićenog područja koje obuhvaća 9000 hektara.

Othodali smo zatim do jezera na kojem se održavaju natjecanja u pecanju, iako je nivo jezerceta bio vrlo nizak.

Sve pohvale Kingi i Darku na izvrsnoj organizaciji i uspješnom izletu!

Japetićeva Opća planinarska škola

Opća planinarska škola je osnovni oblik obrazovanja planinara. HPD Japetić organizira planinarsku školu za sve zainteresirane planinare. Obavijest o terminu škole možete naći na web-stranicama Društva tijekom godine.

Njeni polaznici stječu ili produbljuju kodeks planinarske etike i elementarna znanja o sigurnom kretanju u planini, uče se vještinama koje im mogu pomoći u slučaju nevolje i upoznaju se s prirodom. Također, završena Opća planinarska škola uvjet je za upis u škole i tečajeve iz planinarskih specijalnosti (alpinističke, sportsko-penjačke, speleološke, markacijske, vodičke).

Program Opće planinarske škole podijeljeno je u dvije cjeline:

Teorijski dio – predavanja koja se održavaju tijekom tjedna, uglavnom srijedom u 20:00 sati u prostorijama Društva, uz LCD projekcije iz hrvatskih i svjetskih planina i filmove s planinarskom tematikom te dogоворимa za izlete.

Praktični dio – vježbe koje se izvode na cjelodnevnim izletima tijekom vikenda na planinama: Ivanščica, Ravna Gora, Kalnik, Medvednica – spilja Veternica, Logarska dolina, na kojima se vježba kretanje u planini, orijentacija, prva pomoć i spašavanje, upoznavanje sa speleološkim objektima, korištenje tehničke opreme, markiranje i održavanje staza, bivakiranje i na kraju završna dvodnevna vježba.

Polaznici Opće planinarske škole mogu biti isključivo članovi osnovnih planinarskih udruga članica HPS-a s placenom članarinom za tu godinu i s navršenih 15 godina, a do punoljetnosti potrebna je suglasnost roditelja ili skrbnika.

Po završetku predavanja i vježbi, polaznici polažu pismeni ispit. Ispitu mogu pristupiti polaznici koji su nazočili barem 70 % vježbi i predavanja.

Polaznicima koji su uspješno položili ispit uručuju se diplome HPS-a o Općoj planinarskoj školi na prigodnom druženju i domjenku u planinarskom domu prema dogovoru sa svim sudionicima škole.

OPĆA PLANINARSKA ŠKOLA – PROGRAM

Opća planinarska škola predstavlja osnovu za školovanje kadrova u organiziranom hrvatskom planinarstvu jer omogućuje stjecanje općih znanja i vještina iz područja planinarstva. Njezin jedinstven program omogućava postupno i kvalitetno pripremanje članova za nastavak školovanja te pruža osnovu za siguran i svrshishodan boravak u planinama te djelovanje unutar planinarske udruge, u skladu sa željama pojedinca i sredine u kojoj djeluje.

A. Plan škole

Ukupno: 21 sat predavanja, 10 sati vježbi i 8 dana izleta.

B. Nastavni kadar

Instruktori HPS-a, planinarski vodiči HPS-a, iskusni planinari iz matičnog društva, alpinisti, speleolozi, drugi stručnjaci određenih područja.

C. Program

– Povijest planinarstva: početak i razvitak planinarstva, alpinizma, planinarskog skijanja i ostalih planinarskih specijalnosti; planinarska organizacija od osnutka do danas, kod nas i u svijetu.

– Planinarska organizacija: svrha i ciljevi, struktura (planinarsko društvo, županijski i gradski savezi), HPS, UIAA, članstvo (prava i dužnosti), planinarska etika.

– Poznavanje planina: postanak, reljef, osnovni zemljopisni pojmovi, svjetska gorja (po kontinentima), hrvatske planine.

– Zaštita prirode: uloga i zadaće planinara u zaštiti planinske prirode, zaštićena planinarska područja u Hrvatskoj, Zakon o zaštiti prirode.

– Meteorologija: faktori vremena (temperatura, vlaga, tlak zraka, oblaci), atmosferske pojave, vremenske prognoze, klima, vremenska obilježja u visokogorju i aklimatizacija.

– Oprema: osobna i zajednička oprema, tehnička oprema, izbor opreme prema vrsti i težini uspona, održavanje i čuvanje.

– Pripreme za odlazak u planinu: psihička i fizička priprema, izbor cilja, planinarska literatura, izbor hrane i opreme za turu, uključivanje u već organizirane akcije, planiranje i organiziranje izleta ili tura, planinarska fotografija.

– Boravak u planinama: specifičnosti dužeg boravka u planinama, planinarski domovi i kuće (kućni red, ponašanje u slučaju nedostatka prostora), minimum vode, mogućnosti prehrane, skloništa, logorovanje i prinudno bivakiranje, higijena u planinama.

– Kretanje u planinama: osnovna pravila za kretanje, uspon i silaz, tehnika, brzina, ritam, odmor i odmorišta, karakteristike terena, obilježeni i osigurani planinarski putovi (markacije i markiranje), planinarske obilaznice, vođenje planinara, odnos vodiča i skupine.

– Opasnosti u planinama: objektivne i subjektivne opasnosti, otklanjanje i izbjegavanje opasnosti, signalizacija u slučaju opasnosti ili nesreće.

– Prva pomoć: smisao prve pomoći, nadziranje glavnih životnih funkcija, sprječavanje četiri glavne opasnosti (šok,

krvarenje, gušenje, infekcija), ozljede i način pružanja prve pomoći.

– Osnove spašavanja i HGSS: obavlještavanje o nesreći, organiziranje spašavanja, transport unesrećenog, HGSS, spašavanje u inozemstvu.

– Korištenje tehničke opreme: upoznavanje s opremom (klin, uže, sponka, cepin, dereze), izrada čvorova (vodički, bulin i dr.), navezivanje na uže, kretanje u navezu, korištenje principa „tri čvrste točke“ pri kretanju po strmom terenu.

– Orientacija: strane svijeta, približna orientacija prema terenu, kretanje uz kartu i kompas, topografski znakovi, mjerilo, određivanje visine i profila terena, korištenje GPS uređaja.

– Osnove speleologije: pojam speleologije, povijesni pregled, oblici u kršu (površinski i podzemni), osnovna speleološka oprema, istraživanje speleoloških objekata, zaštita špilja i turizam. Po mogućnosti posjet jednoj turistički uređenoj špilji. ☺

11. Opća planinarska škola od 09. ožujka do 20. travnja 2020.

Cijena škole je **250,00 kn.**

U cijenu škole nisu uračunati troškovi izleta i učlanjenja u HPD.

Da bi ste se upisali u školu, također morate biti član HPD-a Japetić. Plaćanje članarine za tekuću godinu obavlja se kod upisa. Predavanja su ponedjeljkom i petkom od **20:00h do 21:30** u prostorijama **HPD Japetić**, a praktični dio i izleti su vikendom.

Predavači i vodiči su aktivni članovi HPD-a Japetić s višegodišnjim planinarskim iskustvom. Gojzerice, ruksak i štapovi osnovna je oprema potrebna za pohađanje škole, a ostala oprema se upotpunjuje postupno sa stjecanjem planinarskog iskustva.

Upisi u školu se obavljaju se četvrtkom od 20:00h u prostorijama **HPD-a Japetić, Perkovčeva 36A** (dvorišteiza RBA). Sva pitanja nam slobodno postavite na e-mail: info@hpd-japetic.hr ili osobno svaki četvrtak u 20:00h u društvenim prostorijama.

Voditeljica škole: **Daniela Čupić**, mob. 097 7296965

Tekst: Silvija Turk; Fotografije: Helena Pavlović

101 žena na Japetiću

Helenin mail prošlog tjedna u kojem mi proslijede poziv planinarskog društva *Japetić* da se pridružim pohodu 101 žena na Japetiću i da zajedno provедemo nedjelju, baš me obradovao. Volim ta ženska druženja, a i baš sam htjela promijeniti uobičajeno provođenje nedjelje. Sastale smo se s ekipom kod Šojke sve nasmijane i pozitivne.

Krenule smo odmah uz kapelicu lijevo gore, a ne po poznatoj stazi kroz livade i tu mi je bilo jasno da je njima ovo tak' svakodnevna tura. Nijedna se nije zapuhala, a ja si mislim, *o Bože, pa sve su, osim Helene, starije od mene. Nemrem sad posustat iako mi jako pašu stanke!* Uglavnom, do vrha Japetića smo došle valjda po predviđenom vremenu, nije to njih zamalo. No, hod do vrha začinili su ugodni razgovori i smijeh, prepričavanja nekih dogodovština. Sve smo na ti, premda neke žene vidjeli prvi put. I baš su to naglašavale kao karakteristiku odnosa koji njeguju. Opušteno, neformalno, ugodno. Osjećala sam se baš dobrodoš-

lo mada nisam članica društva. Unatoč prepunom domu, ručak brzo dobivamo, Daniela vizualizira (tak je rekla kasnije u razgovoru) sobicu na katu, u koju smo se smjestile jer je vani puhalo k'o ludo, a i nije bilo mjesta. Dečki iz društva su nam se pridružili u sobici premda nas nije bilo 101, oni su zaključili da tak' zvučimo. Kratkotrajno slijeganje ručka, brbljanje i smijeh.

Nas sedam se odvaja i kreće na spust prema Velikim vratima. Uf, pet puta bih se onuda penjala nego jednom spuštalaz. Još osjećam bol u nekim mišićima. Ideja nam je da idemo do Velikog dola pa da nas tri iz Ruda odemo natu stranu, a njih se četiri spusti natrag na Šojku jer bi nam, valjda, vraćanje do Šojke bilo prebrzo i predosadno, a i morale bismo po asfaltu. Ajmeee, što nisam naslutila duljinu te šetnje. Nekak su nas navukle na svoj đir, a kad se nadeš na vrhu Stražnika i spustiš se na Kovinščicu, onda baš i nemaš izbora.

Zatim malo potripiš penjanje prema Oštretu i izdržiš. Nekak' ti je i dragojer

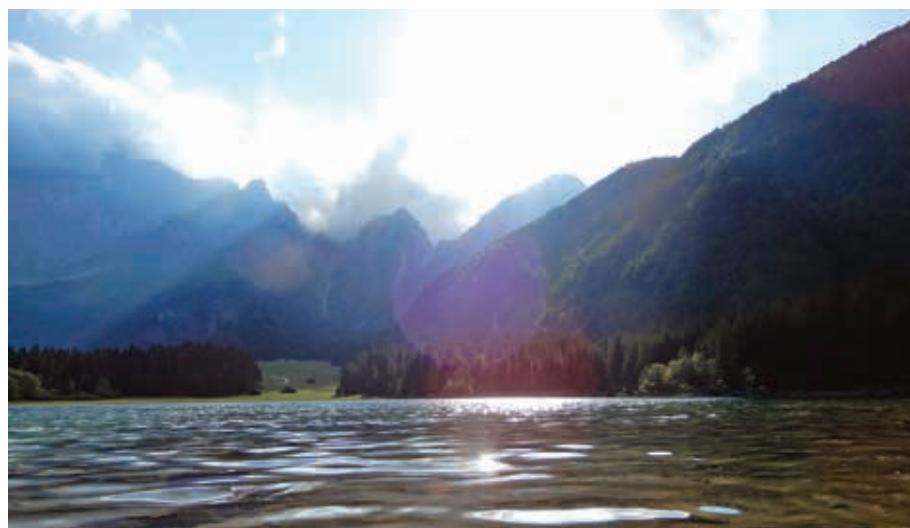
razmišljaš o prevaljenom putu, a inače bi ti takav dan doma bio uz „telku“. Prije izlaska na široki putprema Oštretu, hodale smo po hrpi lišća u koje bih se najradije zavalila. Baš ugodan osjećaj. Vjetar nas je pratio skroz i bio je na otvorenim hrptovima baš jak, ali čim uđeš u šumu sve nestane. I tako smo neke od nas došle kasnije, a neke ranije do doma, malo se osvježile, a teta Ljubica (voditeljica doma) počastila nas prefinom štrudlom od sira, a mi udri po priči dok nas najstarija nije podsjetila da će uskoro mrak.

Spuštanja su na dvije suprotne strane dobro prošla. Osjećaj ispunjenog dana, unatoč umoru, prevladava. Hodanje po *bregima* je jednostavno, ništa ti ne treba, (mislim na novce), a tak te ispunji. Mogućnost da budeš sam sa sobom, kak' kažu Daniela i Vesna baš je moć. Nema smisla govoriti oljepoti prirode, ona se podrazumijeva. I pitam se, zašto si to ne priuštим češće? ☺

Tekst i fotografije: Darko Dömötörffy

Martuljški slapovi i Belopeška ili Mangartska ili Fužinska ili Klanška jezera

Ovo je bio izlet za svakoga. Bilo je tu planinarenja, alpinizma, šetnje, a i dobre klope. Jutro magleno, ali nam je omogućilo slobodan parking, nije bilo nikoga. Ekipa po godinama od – do. Prvo kroz sutjesku, a onda po štengama i mostovima do prvoga slapa. Visok je oko 30 m i naravno tu je puno slikanja. U nastavku uspon do kmetije Ingot, kava i nastavak (strmi) prema drugom slalu koji se uvukao u stijenje. Voda pada oko 48 m, a pristup slalu je kroz stijenu gdje su nam na pomoć klinovi i sajle. Na povratku ričet pri Ingotu, silazak do auta i nastavak vožnje do Belopeških oliti Mangrskih jezera. Šetnja oko oba jezera po suncu uz prekrasnu boju vode i nagovještaj jeseni. Pravi užitak. ☺

Tekst: Marc Jeffery; Fotografije: Darko Dömötörffy

Lisca iz engleske perspektive

Jutro je 6. siječnja 2019. Sedam planinara uputilo se prema Lisci kod Sevnice u Sloveniji da bi se popelo na brijeđ od 948 metara. Nakon kratkog čekanja na granici, dosta skraćenog zbog poznavanja lokalnih cesta (svejedno se nadam

Schengenu čim prije) i lijepe vožnje pored Save kroz krasne stare gradiće, krenuli smo cilju. Bilo je hladno, ali suho. Put gore je bio u glavnom kroz šumu i tu i tamo polja. Na vrhu brda je bila široka livada sa finim pogledima na sve strane. Stigli smo brzo na vrh, i onda smo lijepo pojeli konkretan ručak za relativno male novce u tamošnjem planinarskom domu. Put nazad smo obavili brzo po drugoj stazi dok se vrijeme naoblačilo, tako da je to sve imalo svoju zimsku atmosferu.

Dio staze je bio označen kao "zelo zahtevna pot" (dakle "vrlo zahtjevna staza", riječi koje malo ubrzaju rad srca bilo kojeg planinara u Sloveniji koji sa sobom nema kompletну alpinističku opremu), ali na svu sreću smo ipak skrenuli na drugu stazu. Uskoro smo vidjeli taj put, ravno po okomitoj stijeni. Možda idući put, kaj ne? Inače, ako ste stranac i potražite "Lisca" na internetu, nemojte se iznenaditi ako ugledate nešto više nego što ste očekivali. Dobiti ćete veliki broj slika polugolih žena, jer je Lisca ime slovenske firme koja proizvodi žensko rublje, i dobila je ime po tom bregu. Tu vezu si možete sami protumačiti. ☺

Tekst: Igor Slunjski; Fotografije: Darko Dömötörffy

Po Psunjskom planinarskom putu

Osvanulo je sunčano, ali malo prohладно jutro i vrijeme je za još jedan izlet. Nalazimo se na starom kolodvoru nas petero hrabrih: Darko, Mark, Rada, Igor, Vesna. Brzi utovar stvari u auto i krećemo put Pakraca i Omanovca. Stižemo za cca 2h do pl. doma *Omanovac* otkud krećemo na obilazak *Psunjskog planinarskog puta* točnije 4 kontrolne točke. Prva točka je sam *Omanovac* zatim slijedi Hajdučka kosa do koje dolazimo za nekih sat vremena ugodne šetnje s predivnim pogledima. Od Hajdučke kose slijedi put prema Velikoj poljani gdje je sljedeća KT, a ujedno tu su i zidine starog planinarskog doma koji je izgorio još četrdesetih godina. Tu radimo kraću pauzu jer ipak hodamo već oko dva i pol sata, a i sunce počinje polako biti neumoljivo.

Nastavak puta nas vodi prema sljedećoj KT Mali Oštrenjak koji je smješten na 680 m visokom vrhu u šumi inače vele ravne Slavonije. Otuda krećemo nazad prema pl. domu *Omanovac* po putu koji je markiran, ali se baš i ne koristi jednim dijelom možda i zbog, nažalost, još uvijek miniranih područja. Sad već pomalo i umorni nakon još dva i pol sata hoda stižemo do kraja današnje rute i zaslужene nagrade u obliku ogromne porcije graha i mrzlih i toplih napitaka.

Zaključak; bilo je naporno, ali lijepo još jednom podružiti se s ljudima i vidjeti neke nove krajeve. ☺

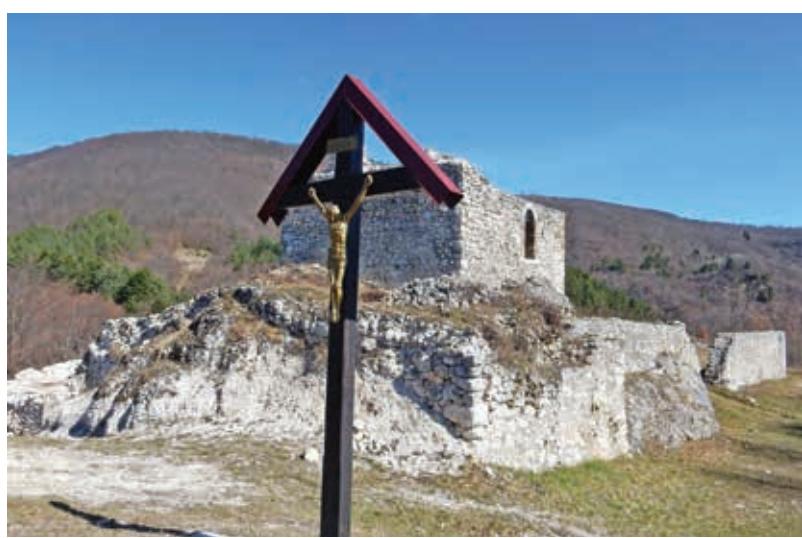
Tekst i fotografije: Bojan Horvat

Nema lošeg vremena...

Nedjeljno jutro, kiša pada i ne prestaje, vremenska prognoza loša. Dogovor za izlet na Žumberak je u sedam ujutro na novom autobusnom kolodvoru u Samoboru. Nije baš da mi se da, ali kaj je tu je.

Nalazimo se, Dragutin i Tamara puni optimizma, te krećemo. Jutarnja kava u Grdanjcima, i zatim nastavljamo autima kroz Stojdragu, Budinjak do Hartja. Ostavljamo automobile, na odvojku ceste za Sošice. Po laganoj kiši krećemo prema Novom gradu Žumberku po planinarskom putu koji je ovu godinu trasiralo i označilo naše društvo. Za četrdesetak minuta smo stigli do crkvice sv. Nikole i Žumberačkog pila. Obilazak ruševina Novog grada Žumberka, ostavljamo za ljepe vrijeme. Nastavljamo dalje, penjemo se na greben Rakovca i zatim prema Starom gradu Žumberku. Kraći odmor i obilazak ruševina, kiša skoro pa stala. Nastavljamo lagano kolnim putem, prema Kekić Dragi (480 m), od kuda počinje najzahtjevниji dio puta, uspon na vrh Ječmište (976 m). Ubrzo smo svi bez jakni, a neki i u kratkim rukavima. Na Ječmištu prikupljanje, i krećemo prema selu Grič (780 m), koje je sada najviše naseljeno mjesto na Žumberku. Od Griča, nemarkiranim putevima, spuštamo se uz groblje

u Tomaševcima, na cestu Hartje-Sošice i vraćamo prema automobilima.

Izlet je održan u nedjelju 10. studenog 2019. Ukupno vrijeme hoda s odmorima koje nam je trebalo za opisani krug je malo manje od pet i pol sati.

Nema lošeg vremena, samo loše opreme, kažu neki.

Tekst: Siniša Golemović; Fotografije: Siniša Golemović i Dražen Tandarić

Biokovo – planina s korijenom u moru, a čelom u munjama

Biokovo – planina s korijenom u moru, a čelom u munjama. Svaki korak do najviših vrhova Biokova, Sv. Jure, Sv. Ilije, Šćirovca bit će nenadmašno nagrađen panoramskim pogledom na more i otoke, Zagoru i bosanskohercegovačke planine. Na biokovskom kamenu podignuto je 87 crkvi i kapelica. Planina uz svoje ponesne visine ima i neslućene dubine. Otkriveno je preko 400 jama i špilja. Neke od njih vječno su pune snijega i leda koji odolijevaju i najvrućem suncu. Biokovo pripada Dinarskom planinskom lancu.

Htio bih vikati koliko mi glasnice daju kako je odlično bilo, htio bih se razvezati o uzbudljivom dvodnevnom izletu na Biokovo, ali vrlo vjerojatno nitko ne bi čitao toliko stranica teksta.

Petak napokon! Radni tjedan je gotov i nas 12 japetićanaca po dogovoru s 3 auta kreće put Makarske, točnije prema Velikom brdu u dom Velobrskih ledara gdje smo i prenoćili.

Ispija se kava u subotnje jutro i traju pripreme za polazak na prvi i najveći uspon ovog izleta. Točno u 7:00h, kako je Ratko i dogovorio s dečkima iz HPD-a Veliko brdo, dolaze dva defendera po nas i voze nas do zavoja na makadamskoj cesti kod Miletinog bora. Ovdje počinje naša početna točka prema Sv. Juri, koja kreće odmah strmo po kamenu i siparu.

Od polazišta do Lokvi i na sam vrh Sv. Juru postoji 11 kilometra oštrog uspona, skakanja po stijenama, mjestičnih uspona na sve četiri, a tu je i konstantno preskakanje preko oštrog kamenja na Sedmini. Nakon pregaženih gotovo

1.200m nadmorske visine, stižemo napokon na Sv.Juru – najviši vrh Biokova. Iako je bilo oblačno s tu i tamo kojom kapi kiše, pogled s vrha, a vjerujem i s bilo kojeg drugog na Biokovu, bio je spektakularan i baš onako kako je i opisano u početku teksta.

Polovica ekipe se odlučila za Vošac, te smo se razdvojili malo dalje od skloništa na Lokvama gdje smo i prenoćili ovu subotu.

Nedjelja jutro, lokacija pl. sklonište Lokve, pije se kava, doručkuje... Bura tuče i uvlači studen u kosti. Nikome se baš ne žuri za polazak na drugi i zadnji dio našeg izleta.

Ali što ćeš...mora se. Krećemo prema Sv. Iliju, naravno, ruta koja po stjenovitom grebenu, kosi i hrptu vodi prema Motiki i uz pomoć bure već lagano iscrpljuje. Na svakom grebenu bura nam otvara predivne poglеде prema jadranskim otocima - Braču, Hvaru, Pelješcu ,Korčuli, Lastovu, Visu...

Nakon 4h hoda dolazimo do križanja Sv.Ilija – Osičine (Bast). Uzimamo predah i okrjepu u zavjetrini. Kad smo uzeli u obzir sve vremenske okolnosti, odlučili smo da ćemo ovaj put zaobići Sv.Iliju, te smo se uputili prema Osičini i spustu u Bast do kojeg imamo još dodatna 3h hoda po strmoj

stazi, serpentinama i siparu. U našem slučaju, imali smo dogovoren prijevoz iz Basta do Velikog brda, gdje nas je dočekala hladna piva i kratki odmor prije puta za Samobor.

Nakon svega navedenog, legitimno pitanje bi bilo: zašto bi uopće netko htio hodati 2 dana po Biokovu i pregaziti 23km po ostrom kamenju, kršu, s teškim usponima i spustu po siparu?

Pa, zaključite sami nakon što pogledate galeriju fotografija uz tekst. 📸

Tekst: Siniša Golemović; Foto: Siniša Golemović i Davor Franjković

Košuta – šetnja uz granicu iznad oblaka

Uz prethodno dobro isplaniranu rutu, plan izleta i termina koji smo ranije odgodili zbog loše prognoze, napokon je došao i taj dan.

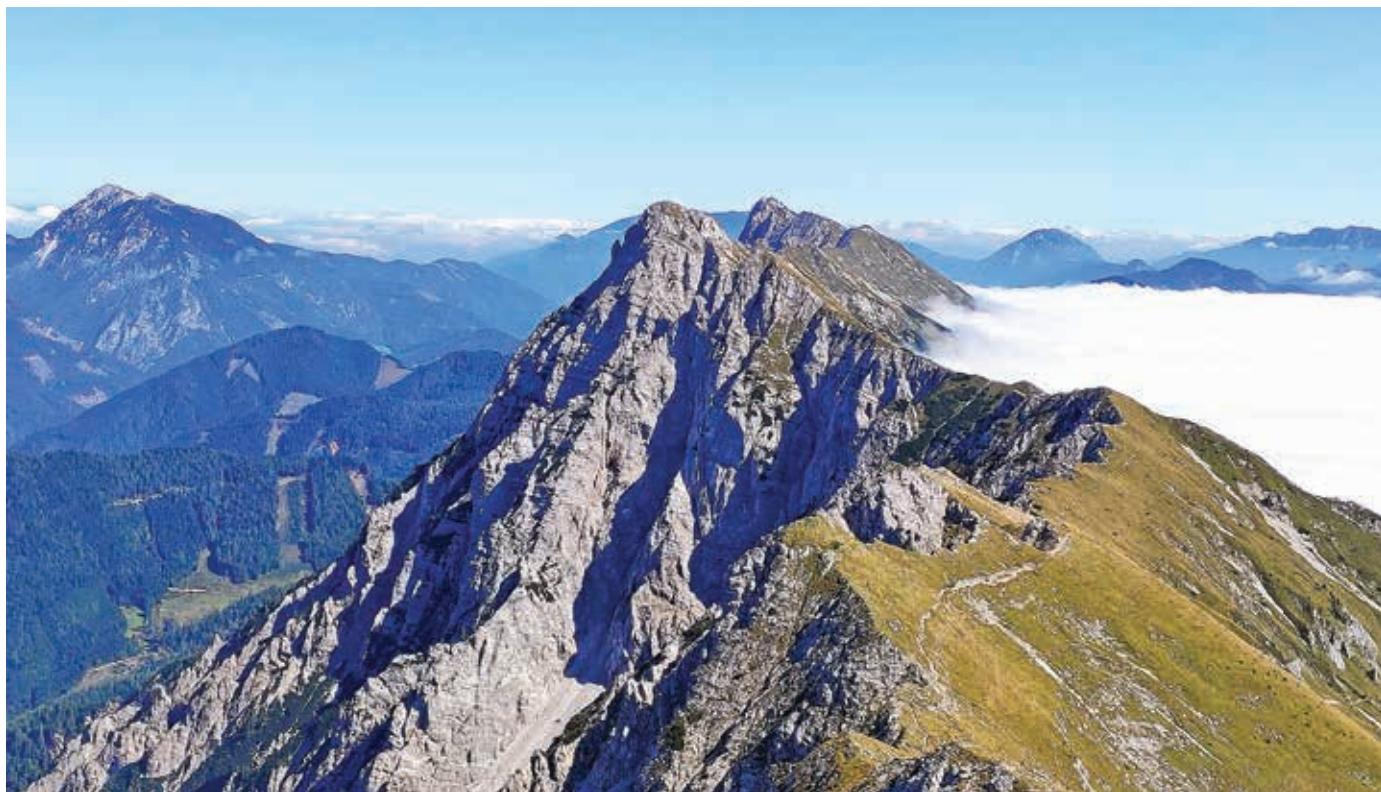
Okupljanje je bilo u nedjelju ujutro na starom autobusnom kolodvoru u Samoboru. Okupilo se nas 10 japetićanaca, te nam se pridružio Davor, član HPD-a *Kapela* iz Zagreba, te nakon kratke vožnje poslije granice u Deteljici nam se pridružila i Manuela.

Po dolasku parkiramo na šumskom putu gdje je početak staze do doma na Kofcah. Hodajući kroz šumu prema domu ulazimo u oblak koji spušta vidljivost tek na nekoliko desetaka metara te nam malo budi sumnju da ćemo danas imati lijepе pogledе sa vrha.

“Ima li gore sunca?!” pitali smo usput planinare koji su se vraćali prema doma. “Ima, Imma! još 20 min. prema gore pa ćeće ugledati svjetlo dana”

Hodamo rutom koja po travnatom grebenu, kosi i hrptu prolazi preko minskog polja kravljih izmeta i lagano se izdiže iznad oblaka, iznad kojih se otvara pogled prema stjenovitim vrhovima Kamniških Alpa i posebno izraženog Storžiča pa sve do vrha Veliki vrh 2088 m.

Na vrhu se nalazimo taman iznad razine oblaka koji je posebno izražen s južne slovenske strane. Pogled s vrha je bio spektakularan! Osim zapanjujućih pogleda prema okolnim vrhovima koji strše iz oblaka, izrazit je pogled bio prema zapadu: prva planina koja proviruje iznad oblaka je

Korošica, a točno preko njenog vrha, kao nišan prema Kralju planina i vrhova, Triglav!

Nakon dužeg odmora na vrhu uz uobičajene rituale *fotkanja, selfiranja*, uslijedilo je i batinanje zamkom dvoje japetićanaca kojima je ovo bio prvi uspon iznad 2000 m.

Krećemo grebenom dalje prema istoku prema našem drugom cilju: vrh Kladivo 2094 m. Staza vijuga kroz zelene livade s desne i oštih kamenih litica s lijeve austrijske strane. Sa slovenske strane se lagano razilaze oblaci te nam otvaraju poglede prema dolini koju prije 2h nismo mogli vidjeti.

Ovo je apsolutni užitak za sva osjetila!

Dolazimo do sedla gdje se staza oštro penje prema vrhu s kojeg se vidi bijeli geodetski stup.

“Ima li još puno, Papa Štrumpf?!” derao sam se dok smo po strmoj stazi i siparu penjali prema vrhu.

Pogled s vrha Kladiva seže daleko prema austrijskoj strani,

a na sjeveru i u daljinu se vidi Klagenfurt kao na dlanu, dok se prema istoku redaju vrhovi po grebenu Košute: Škrbina, Tegoška gora (Hohe Spitze), Cjajnik (Lärchenturm), sve do najvišeg Košutnikovog turna...

Strmim spustom i nemarkiranim, ali dobro ugaženim putom, uputili smo se prema Taborniškom domu *Šija prema Kofcama*.

Nešto više od sat i pol hoda po livadama i minskom polju (minama kravljeg porijekla), stižemo do pl.doma na Kofcah.

Nakon dužeg odmora i druženja u domu uz dobru klopu, pivo i prekrasne poglede prema Kriškoj gori, Kamniškim Alpama i zelenim livadama, uputili smo se natrag kroz tamnu crnogoričnu šumu prema našim autima.

Mi smo svoj doživljaj planine pospremili i krenuli natrag prema Samoboru s osmijehom na licu. ●

Tekst: Brankica Kramarić; Fotografije: Helena Pavlović

Velebitom po izohipsi

Grupa od nas 14 krenula je na dvodnevni izlet na Velebit. Destinacija: Baške Oštarije pa po okolnim vrhovima kako prilike dopuste, ili kako odluči naša vodička Branka F.

Nakon ostavljanja stvari u prehladnom domu, krenuli smo na Metlu. Snijega nije bilo previše što nam je olakšalo kretanje, a srećom bilo je i dovoljno toplo da ne bude ledene kore jer dereze naravno nismo ponijeli. Put do vrha Metle savladali smo brzo i lako. Pogled s vrha bio je vrijedan uspona, prekrasan, čist, dalek....milina jedna!

Spustili smo se dijelom puta istom stazom, razdvojili se s onima koji su odlučili da im je jedan vrh dovoljan pa krenuli prema Ljubičkom brdu. S ceste smo krenuli nekom izohipsom jer je GPS pokazao da smo „samo“ 200

m udaljeni od staze ako presiječemo. E, od sad mi izohipsa ima neko drugo značenje. Nakon pola sata kaže GPS još 150 m. Jeeee!!! Gore dolje po stijenama, grabi grane da zadržiš ravnotežu na skliskoj strmini...ups, suha grana...i tako još neko vrijeme dok konačno nismo izašli na čistinu s pogledom na vrh Ljubičkog brda do kojeg je još dobrano trebalo potegnuti.

Na vrhu je dosta oštro zapuhalo pa se nismo zadržavali previše, nego smo krenuli drugim putem nazad. Kojim putem? Nema puta! Opet „na divljaka“, oštro dolje, pa po izohipsi (drugi put!!!) u potragu za stazom. Strmina, snijeg, kamenje, velika stijena koju smo uspjeli zaobići (osim Drage koji se je hrabro po njoj spustio), sve u svemu pola sata borbe s prirodom dok nismo došli na

stazu. Ali tako je to kad naša Branka F. vodi izlete, uvijek uzbudljivo i zanimljivo. Ostatak puta do doma bio je šetnja nakon svega što smo savladali.

Za večeru je naravno bio roštilj, druženje uz dobru kapljicu i odlazak u blago zagrijane sobe na spavanje.

Plan za drugi dan bio je Sadikovac, ali se oblak spustio takvom brzinom da je bilo besmisleno kretati gore. Odlučili smo prošetati do Prpe i na Kubus, sjeli u aute i odvezli se tamo, ali smo ušli u tako gustu maglu da smo se samo okrenuli i odustali od hodanja. Lagano smo strpali stvari u aute i krenuli doma. ●

Tekst: Brankica Kramarić; Fotografije: Tamara Kalajica

Velebit 4 woman :)

Nakon malo duže pauze ženska energija se probudila i krenula put Velebita. Vesna, Tamara, Daniela i ja oprtile smo (pre)teške ruksake i u petak oko 18,30 krenule od Velikog Rujna put Stapa. Veče predivna, mjesecina i lampice učinile su nam put laganim. Na Stapu mir, dva poluušnula planinara ostavila su nam toplu sobu. Lagana večera i spa-vanje na tvrdom podu.

Ujutro oko 8 krećemo na Vaganski vrh. Treba nam oko dva sata hoda. Gore poprilično puše pa se sklanjam u vrtaku blizu vrha da malo odahnemo. Tamo su i dvojica od prethodne večeri. Put prema Svetom brdu, kojeg se sjećam kao prekrasnog i laganog, bio je naporan zbog teških ruksaka i vjetra. Cijelo vrijeme smo u oblaku, tek povremeno bi se ukazao neki pogled. Ostavljamo ruksake na raskrižju prema Vlaškom gradu i penjemo se na Svetu brdo.

Na Vlaškom gradu je gužva, mladež iz Zadra roštilja, no mi smo pronašle mjesto za sebe. Uživamo u suncu, tek sad vidimo da je cijeli Velebit sunčan, sve osim grebena kojim smo mi hodale. Tja....

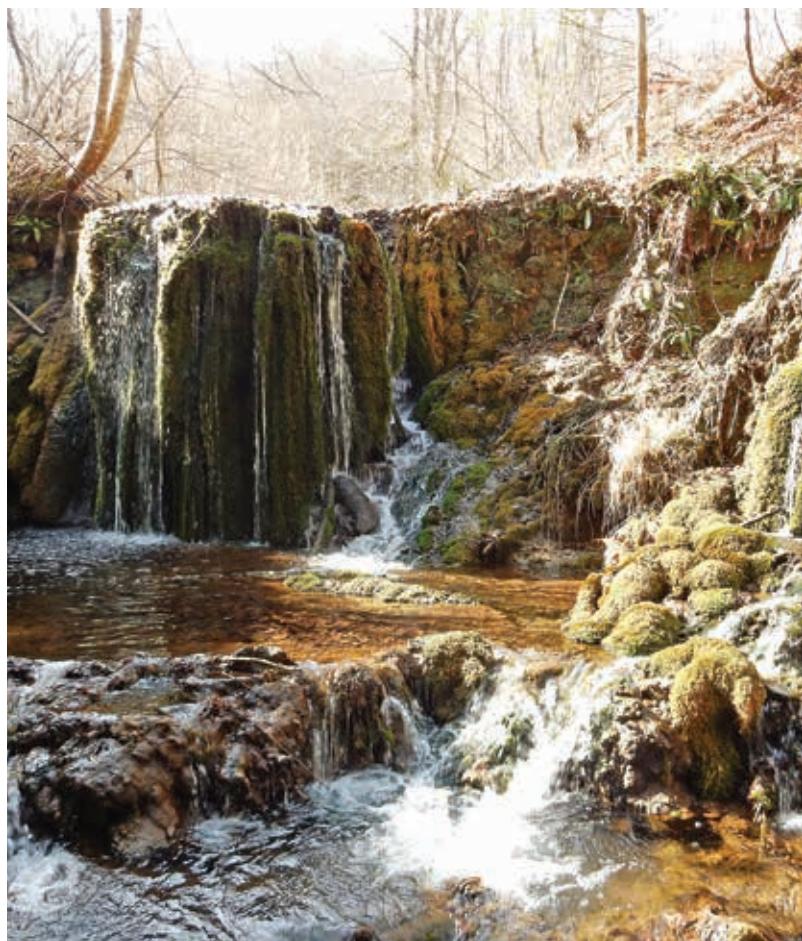
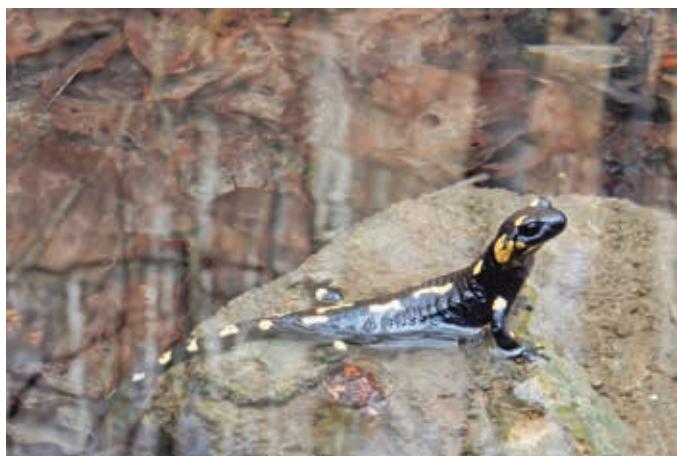
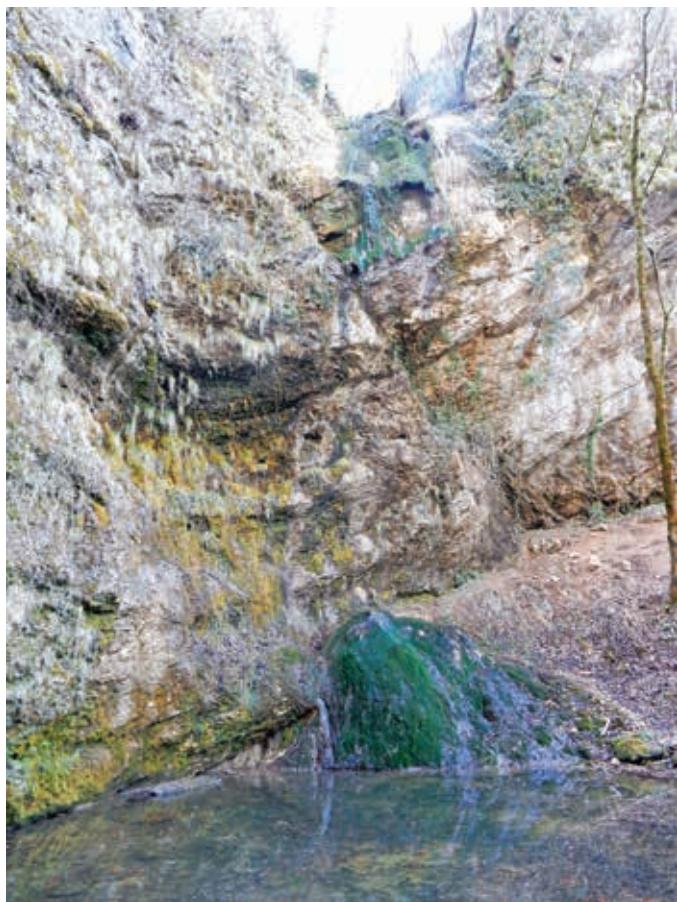
Ujutro stavljamo već znatno lakše ruksake i spuštamo se preko Ivinih vodica (gdje, gle čuda, opet ona dvojica od prve večeri) do Ramića. Lagani obrok, piće, a zatim preko Stražbenice (bože, ima li kraja tom usponu?) natrag do Rujna. Nakon berbe šipka i presvlačenja, opuštene i zadovoljne spuštamo se do mora namočiti noge i pojesti ribu kod Dinka. ●

Žumberak objektivom Bojana Horvata

Želimo li shvatiti sve ljepote prostora i krajolika našega zavičaja, moramo otići na Žumberak. Nedaleko od Samobora, Karlovca, Jastrebarskog, ali udaljen, utopljen u prošlost iz koje kao da se ne može iskoprcati, pomalo zaboravljen i isključen – a opet neopisivo lijep i privlačan. Takav je Žumberak u fotografijama Bojana Horvata.

Tekst: Roko Guliš, mali planinar; Fotografije: Božica Grgečić

Bokić!!!

Ime mi je Roko Guliš. Učenik sam 3.a razreda OŠ Rude. Član sam grupe Mali eko-planinari već treću godinu. Grupu vodi moja učiteljica Božica Grgečić. Bilo nas je svuda i svakog puta je bilo drugačije i posebno. Toga dana nismo išli planinariti, već smo imali svoj prvi mali planinarski sastanak u prostorijama HPD-a Japetić, čiji smo moji roditelji i ja članovi. Došli smo u prostorije HPD-a Japetić nas 9 članova iz naše naše grupe i još 4 klinaca iz grupe Malih planinara Samobora. Sastanak je vodio striček Alan Čaplar i naš vodič Hrvoje Bišćan. Na početku nas je

molio da svi u jedan glas jednoglasno pozdravimo HELLOOP!!!

Odmah sam video da će biti baš zabavno. Striček Alan nam je govorio puno o planinarenju, vremenskoj prognozi, načinu hodanja.... Donio je veliki ruksak, ali najveći!!! Počeo je iz ruksaka vaditi stvari koje nam trebaju za planinarenje a to su: gojzerice (dobre i tople), kabanica, voda, štapovi, rezervna odjeća, kapa, rukavice, šal, kompas, hrana iz ruksaka..... Sve smo te stvari dobro proučili i svatko je mogao i probati kako to funkcioniра. Malo smo se orijentirali pomoću

kompasa i razgovarali o orijentaciji. Na kraju je striček Alan izvadio šator, koji smo svi mi zajedno sa Hrvnjem i njim složili!!! Ušuljali smo se svi u njega !!! Bilo je smijeha, veselja, doživljaja koje još nisam doživio! E, to je bio jedan mali izlet na zatvorenom kroz koji nas je vodio striček Alan, koji je i sam veliki planinar i vodič svoje grupe koja se zove Gojzeki!. Hvala mu na svemu jer sad sa tim svim znanjem od učiteljice i stričeka Alana postajem i ja malo veći planinar!!!

Hvala na svemu stričeku Alanu Čaplaru!!!

Matija Lebegner: "Striček Alan imao je jako veliki ruksak. Iz njega je vadio i vadio stvari. Treba takav teši ruksak i nositi na planinarenju. Naučio sam da trebam imati planinarske cipele koje ispod imaju žutu tablicu."

Leonarda Nikl: "Na predavanju je bilo jako zanimljivo. Naučili smo kako se pozdravlja u planini. Najljepše mi je bilo kada me je predavač pozvao i na mene stavio kapu, šal, rukavice, a još ljepše kada smo si svi skupa složili šator i zavukli se u njega."

Jakov Šicl: "Naučili smo puno toga. U šumi ne smijemo paliti vatru da ne izazovemo požar"

Josip Kuhar: "Bilo mi je jako zanimljivo slušati predavanje i gledati što se sve nalazi u ruksaku. Najbolji mi je bio ulazak u šator i palačinke na kraju!"

Stjepan Trčak: "Alan Čaplar vodi Gojzeke, male planinare. Slagali smo šator i ušli u njega. To mi je bilo posebno super. Kao i to što smo na kraju jeli palačinke koje je ispekla učiteljica Maja."

Članovi grupe Malih eko planinara iz Ruda.

Ko nije bil može mu bit žal – presuda je malih planinara. ○

Tekst: Ivan Midenjak, tata mali planinar; Fotografije: Božica Grgečić

Štikleci s predavanja

U istom tjednu smo bili i tužni i sretni. Nažalost, otpao nam je izlet u Gorski kotar zbog neočekivano lošeg vremena za ovaj dio godine. Snijeg, vjetar, kiša i temperature ispod nule nisu ono što očekuješ sredinom travnja te bez obzira što se ne predajemo lako, ovaj put je bilo pametnije za grupu od 60 malih i većih planinara da ostanu doma.

No, zato smo u istom tom tjednu, da nam ne popusti planinarski duh, organizirali predavanje namijenjeno za male planinare. Predavanje nam je održao dragi prijatelj Alan Čaplar. Mislim da su svi prisutni bili jako zadovoljni kako je sve prošlo. Bilo je puno učenja, puno veselja i smijeha, pitanja i odgovora, koncentracije i glupiranja, sve u svemu puno novoga za svakog malog planinara, tj. puno toga za ponoviti onima koji su već neke stvari o planinarstvu poznavali. *Štiklec* je stara domaća riječ za kratke crtice o nekom događaju, zanimljivosti, anegdoti. Za ovaj članak vam dajemo nekoliko *štikleca* iz pera raznih sudionika predavanja. Svatko je doživio predavanje na svoj poseban način.

Kako pripadam generaciji koja se previše ne optereće komuniciranjem preko društvenih mreža, tako nisam ni vičan pisanju komentara na pojedine događaje, slike, objave, pa ni predavanja. No, ponukan pozitivnim dojmom koji sam

osjetio na predavanju, odlučio sam napisati nekoliko riječi o onome što smo taj dan čuli i vidjeli. Eto, već sam spomenuo kako sam se osjećao nakon predavanja – pozitivno, a isto tako se osjećao i moj šestogodišnji sin. Naime, nama nije planinarenje “u krvi”, odnosno ne potječemo, ni supruga ni ja, iz obitelji čiji su roditelji provodili slobodno vrijeme upoznavajući gore i planine naših zavičaja, stoga je sve što smo vidjeli i čuli na predavanju od gospodina Alana bilo itekako zanimljivo mome sinu, meni, a dojma sam, i svoj tamo prisutnoj djeci i roditeljima.

Bilo je više nego očito da gospodin Čaplar ima iskustva u radu s djecom jer je uspio i u onome što i nama roditeljima ponekad teško uspijeva, a to je da potpuno zaokupi njihovu pažnju i usmjeri ih na slušanje, ali i interakciju, aktivno sudjelovanje, pa je to sve, na kraju, izgledalo, kao radionica, a ne predavanje što je zapravo i najbolji način da se djeca upoznaju s osnovama planinarenja. Da ne duljim previše – i moj sin i ja bili smo puni dojmova nakon predavanja, a to je najbolji dokaz da je predavanje bilo uspješno. Jedva čekamo napuniti planinarski ruksak sa svim predmetima koji su nam potrebni; bit će tu možda i nečega što nam i nije potrebno, ali neka se nađe, za svaki slučaj. ●

Tekst: Matija Lebegner, mali planinar 3.a razreda OŠ Rude; Fotografije: Hrvoje Bišćan i Helena Pavlović

Izlet malih planinara u NP Paklenicu

Svanula je i ta subota. Sa malo povećim ruksacima okupili smo se na našem uobičajenom polazištu kod srednje škole. Ovaj put nas sedmero malih planinara iz 3.a razreda škole Rude putovali smo sa našom učiteljicom Božicom i našim vozačem Draženom udobnim kombijem prema našem cilju: NP Paklenica. Osim malih Rudara i naših roditelja, naših vodiča Hrvoja i Maje, na put se vlastitim automobilima pridružilo i tridesetak planinara što malih, što velikih. Put uz pjesmu i zabavu prošao je vrlo brzo.

Nakon okupljanja pred ulazom u Park krenuli smo prema podzemnoj dvorani gdje smo pogledali zanimljivu prezentaciju o životu biljaka i životinja u NP Paklenica. U dvorani smo se i okušali u penjanju po umjetnim stijenama. Nakon ugodne hladovine morali smo krenuti prema našem odredištu: Domu Paklenica. Bilo je dosta vruće no uz nekoliko odmora i punjenja naših boca hladnom vodom i kraćom pauzom u Lugarnici stigli smo do predivnog, u šumi skrivenog doma. Nakon kraćeg odmora domaćini su nam poslužili večeru: grah, gulaš i *bolonjez*. Tanjure smo brzo ispraznili i uz igru i zabavu noć je brzo stigla a i vrijeme za spavanje.

Jutro je došlo još brže. Doručak, pakiranje stvari i brzo smo bili spremni za naš današnji cilj – MANITA PEĆ. Sputanje je išlo lagano no do špilje je ipak trebalo malo zapeti po već dosta jakom suncu. No uz nekoliko kraćih pauza svi smo stigli do ulaza u špilju. Mali odmor i bili smo spremni za našeg vodiča i obilazak Manite peći. U ugodnoj čak i malo prohладnoj špilji divili smo se velikim dvoranama i neobičnim ukrasima. Navodno su neki vidjeli učiteljicu...

Nakon razgledavanja špilje spustili smo se do ulaza u park gdje su nam stručni penjači prezentirali sigurno penjanje po stjenama. Najhrabrij su i sami pokušali i uspješno se popeli i spustili za što smo ih nagradili pljeskom. No nas djecu ipak je najviše razveselilo kupanje u moru nakon dva naporna dana. Nakon nama prekratkog kupanja ipak smo morali krenuti natrag. Kako smo već svi bili umorni a i Dražen nas je ugodni i mirno vozio malo smo i odrijemali i brzo stigli našim kućama.

Ovo je bio moj treći izlet na Velebit sa malim planinarkama PD Japetić i bio je sigurno najljepši do sada jer su mi se pridružili i moji prijatelji iz 3.a razreda. Veselimo se i jedva čekamo jesen sa novim izletima. Hvala Hrvoju, Maji, Draženu i našoj učiteljici Božici na lijepom izletu. ●

Napisala: Franka Horvat, 5.razred; Fotografije: Božica Grgečić

Izlet na Liscu

Sastali smo se na parkiralištu dućana Lidl, u Sloveniji. Kad su svi došli, pošli smo autima prema drugom parkiralištu. Ono je bilo ispred početka puta na Liscu. Tamo smo svi izvadili svoje stvari i poslušali govor našeg vodiča Hrvoja. Nakon njega smo krenuli na planinu Liscu. Bilo je svježe i vlažno, ali je ipak bilo lijepo planinariti. Odjednom smo stigli do livade kojoj nisu bili vidljivi krajevi od guste magle. Kad smo nju propješaćili, došli smo opet do šume. Poslije šume koja je bila puna vlažnog lišća i u kojoj nije bilo ni tračka sunca, došli smo do šljunčane ceste. Ta cesta je, kao i cijelo naše putovanje to tada, bila maglovita.

Ispred znaka za Liscu smo stali. Odmorili smo se uz kapelicu koja je bila mutna od magle. Ali, neočekivano se sunce probilo kroz grane drveća i maglu. Svi su se nadali da će tako biti do kraja planinarenja. Nije baš bilo do kraja, ali ipak je još malo poslije kapelice sjalo. U jednom trenutku, još prije kapelice, jedan crni pas je napao bocu cedevite i ponjuškao nas. To je bilo kad smo hodali po betoniranoj cesti.

I tako smo mi došli do cilja, to jest vrha planine Lisca. Tamo je bio stvarno moderno i vrlo lijepo uređen planinarski dom u kojem smo jeli, proplanak (s kojeg je, u jednom trenutku, paraglajder pokušao poletjeti, ali od jačine vjetra nije uspio) s drvenim stolom i veliko igralište za igranje nogometa i košarke, a pored njega malo igralište s toboganim, klackalicom i ljljačkama.

Nakon ručka svi smo se uputili prema jednom brijegu na kojemu se vijorila slovenska zastava. Zapravo, bilo je naporno penjati se iako je bilo kratko jer je brijeg bio strm. Gore se nalazio poprilično velik, okomiti metalni valjak na čijoj su vidljivoj strani bile ucrtane strane svijeta i strelice s natpisima koji su tumačili koje se mjesto ili vrh nalazi na kojoj strani i kako se zove. Zatim smo se slikali i spustili. Jako mi se svidjelo tamo. Krenuli smo dolje, ali je bilo doista sklisko i vlažno, pa smo morali jako paziti da se ne spotaknemo.

Došao je kraj našeg planinarenja i svi smo bili sretni i nasmijani. Spremili smo stvari u aute i krenuli kućama. ●

Tekst i fotografije: Hrvoje Bišćan

Nema zime za eskime... i male planinare

Vjerojatno ni pingvini nisu bili zadovoljni s temperaturom na prognozi vremena koju smo gledali za termin prvog ovogodišnjeg izleta malih planinara. Jutarnja temperatura po prognozi je iznosila zanimljivih -12°C. Nakon najave izleta broj dobrovoljaca je plesao gore dolje do zadnjeg dana. Na koncu oni koji su odlučili viruse pobijediti boravkom na ovaj puta stvarno friškom zraku, plus „najplaninarski“ razred iz OŠ Rude, skupili su se u veselu grupu od 29 planinara.

I nisu pogriješili!

Temperaturu nismo mjerili, ali svima nam je bilo ugodno. Dobro smo bili pripremljeni za izlet i u 9h smo krenuli na našu turu. Od prijevoja Poljanice na vrh Plešivice uputili smo se šumskim putom koji prolazi južnim obroncima. Ste nas je strane pozdravljalo, a pomalo i grijalo jutarnje sunce. Ono što je grijalo

još bolje od sunca je uspon. Brzo smo došli na radnu temperaturu i nitko više nije spominjao nikakve minuse. Iako su neki sumnjali u to, ovakav pristup vrhu je lakši. Što zbog manjeg nagiba, a pogotovo zbog široke staze i manje količine snijega. Malo ispod samog vrha prelazimo na nešto dublji snijeg i planinarskim putem uskoro dolazimo na vrh Plešivice. Mali planinari već imaju dobar broj samoborskih vrhova u nogama, ali na ovom „službeno“ još nismo bili.

Plešivica je sa svojih 779 m nadmorske visine drugi vrh po visini u Samoborskom gorju (razmislite koji su treći i četvrti po redu...ove godine smo na jednom bili, a drugi smo propustili zbog lošeg vremena, ali smo bili prethodnih godina).

Nismo se dugo zadržavali. Tek toliko da pričekamo zadnji dio naše grupe koja

je u strpljivom tempu stizala do vrha. Svi smo bili na broju pa smo krenuli uobičajenim putom prema našoj polaznoj točki. Na vršnom grebenu i silasku bilo je veselo jer su zapusi vjetra mijestimice stvarali hrpe snijega. Atmosfera je bila odlična. Friški zrak, veselje, sunce i snijeg. Bijeli pokrivač suh toliko da smo si mogli zamisliti kao da se spuštamo po pješčanim dinama, a nije nam vruće. Nizbrdo je išlo puno lakše pa smo se brzo spustili do „kleti Poljanice“.

Neko bi rekao kraj, ali samo planinarske ture, jer uslijedilo je sanjkanje i nova runda cike i vriske od veselja. Odrasla pratnja rasporedila se po svom nahodenju, neki u klet na toplo, neki na još malo hodanja, a neki su se pridružili klincima u sanjkanju jer taj dio djeteta u svakom od nas nikad ne odraste. ●

Tekst: Hrvoje Bišćan; Fotografije: Božica Grgečić

Slani Dol – Sv. Bernard

Prognoza je ovaj put bila dobra. Odmah se to pokazalo na jutarnjem okupljanju gdje je došao veći broj malih planinara na novi izlet. Putujući prema Slanom Dolu, probili smo se kroz maglu i našli se s ostatkom malih planinara koji su čekali na startnoj točki planinarskog izleta. Okupili smo se na autobusnoj stanici ispod eko-centra Slani Dol gdje je smještena uprava *Parka prirode Žumberak – Samoborsko gorje*.

Skupilo se bome dobar broj malih planinara, nismo posebno brojali svaki par nogu jer ovaj puta uz svu pratnju odraslih i jednostavnost staze nije bilo potrebno, ali smo izbrojali oko 70 sudionika na ovom izletu. Pohvalno u svakom slučaju. Nadamo se da će s vremenom biti više prilike za upoznavanje s prostorom gdje smo ili s nekim planinarskim pravilima i navikama, no mi za početak učimo malo i temeljito. Standardno pravilo o rasporedu vodiča ponovili smo i vrapcima, a naglasili smo da je važno već prije izleta znati ili na izletu poslušati upute gdje smo, tj. odakle krećemo, kojim putem idemo i koji nam je cilj.

Slani Dol taman na granici oblaka i sunca. Oblaci dole, sunce gore, pogledi lijevo i desno, pod nogama lišće, a u zraku friški povjetarac. Uvjeti fenomenalni za planinarenje. Trasa izleta vodi nas grebenom koji je smješten između dolina Slapnice s jedne strane i Bregančice s druge strane. Tura je bila lagana jer nema puno uspona na stazi. Odmorili smo kratko na uobičajenom mjestu "Štahanovo vikendici". Grupa nam je bila jako velika pa smo se stiskali i rastezali poput gusjenice ili harmonike. Okupili smo se na kup opet

neposredno prije planinarske kuće Gostinjac sv. Bernarda. U kući je bilo živo jer su domaćini uređivali okoliš, a mi smo začinili atmosferu dodatnim brbljanjem, skakanjem, igranjem, klopanjem.

U neposrednoj blizini Gostinjca nalazi se vrh Veliki Lovnik gdje se veći dio grupe zaputio nakon kraćeg odmora. Vrh Veliki Lovnik visok je 737 m i nalazi se u lijepoj prostranoj šumi visoke bukve. Na mjestu vrha napravljeno je raspolo, a pored njega nalazi se kutija sa žigom koji su si mali planinari stisnuli u svoje dnevниke ili pak iskoristili kao privremenu tetovažu.

Vratili smo se do Gostinjca i pridružili ostatku ekipe koji se utaborio u i oko kuće te neko vrijeme uživali u lijepom jesenskom danu. Nakon zajedničke fotografije zaputili smo se istim putem natrag prema Slanom Dolu. Neko brže, neko sporije, ali svi sretno i veselo vratili smo se natrag do svojih automobila pa dalje na obećane nagrade u obliku ručka ili kolača, jer ipak svi smo uspješno odradili još jednu planinarsku turu. ●

Tekst: Hrvoje Bišćan; Fotografije: Božica Grgečić

Cerinski vir – Izlet s predumišljajem

Priznajemo, krivi smo. Kao što naslov kaže imali smo namjeru i u njoj smo uspjeli.

Izlet na Cerinski vir, mali, ali najveći slap Samoborskog gorja, organizirali smo u dvije grupe. Oni koji su već *ufurani* u izlete malih planinara mogli su testirati proljetnu formu, a oni koji još nisu sigurni ili se tek žele upoznati s našim planovima i idejama, odabrali su kratku šetnju i odmor s pogledom na šumske obronke.

„Duža“ je bila namijenjena onima koji ne brinu toliko oko trajanja hoda već im kondicija dopušta i uživanje u prirodi, ili pak one hrabre koji žele dostići taj nivo. Spomenuo je jedan tata da je baš zanimljiva staza jer kruži nekako oko središta Samoborskog gorja. Krenuli smo od škole u Smerovištu kroz dolinu Slapnice. Putem smo saznali da u većini kuća u centru Samobora voda koju doma pijemo kad otvorimo pipu dolazi baš s ovog područja. Pokazali smo što su *kaptaže* i čemu služe kaskade u kanalima potoka te vidjeli i svu žalost odlaganja otpada u potok iz kojega pijemo vodu.

Iz doline Slapnice krećemo malo intenzivnije uzbrdo prema grebenskoj stazi Slani Dol – Dragonoš po kojoj smo jesenas hodali na izletu na Sv. Bernard. Ovaj puta nećemo u smjeru gostinjca nego prema Dragonošu. Netom prije sela Dragonoš najviša je točka puta kojim hodamo i tamo svi sjedamo na livadu malo odmoriti i nešto pojesti i popiti iz ruksaka. Dalje je išlo lakše. Pustili smo kočnice na laganoj nizbrdici i krenuli u smjeru Šoićeve kuće. Dan je bio ugodan za planinarenje i putem smo sretali još planinara. Činilo se da su sretni što vide u našim bregima ovako veliku grupu

u kojoj većinu čine klinci. Da, bilo nas je oko 45.... fina brojka, za pohvalit se! Odvojili smo se s puta prema Šojki na put prema Velikom Lipovcu odakle smo mogli vidjeti planinarski dom Cerinski vir gdje je naša druga grupa već uživala naokolo doma. Strmo smo se spustili prema potoku Javorec koji na jednom svom dijelu tvori slap zvan Cerinski vir. Iako su potok i slap stanovnicima obližnjih sela bili poznati odavna, znatiželjnicima su ga otkrili samoborski planinari 1927. i tim putem napravili planinarsku stazu. Možda nekad i naši mali planinari otkriju neku novu zanimljivu stazu. Nakon obilaska slapa ubrzo smo se pridružili ostatku ekipe koji su nas čekali na domu Cerinski vir.

„Kratka“ tura je također bila dobro popunjena. Oko 35 veselih početnika planinara odabralo je ovu varijantu staze. Ona nije bila kondicijski zahtjevna jer je trajala 45 minuta. Bilo je dosta *malaca* koji su napravili respektabilan broj koraka. Oni iz nosiljke nadzirali su situaciju, a roditelji su imali priliku provesti nekoliko sati na zraku, porazgovarati i uživati. Od škole u Smerovištu laganim korakom uz cestu, preko mostića put nas je vodio uzbrdo širokom šumskom stazom. Promatrali smo proljetnice u punom sjaju i uživali u prekrasnom danu. Produžili smo ispod planinarskog doma do našeg cilja, slapa Cerinski vir. Nije bio velik i bučan kako on zna, ali to je samo poticaj da ga još koji put posjetimo. Poslužio je i kao kulisa za mnogobrojne *fotke* pa smo nakon kratkog odmora i druženja krenuli istim putem prema domu. ●

Tekst: Božica Grgečić; Fotografije: Božica Grgečić, Danijel Kovačić

Mali planinari – Logorovanje na Koretićima

Nakon što nam je prošle sezone kiša pokvarila planove za vikend logorovanje, a ove sezone i izlete u travnju i svibnju, stiglo je i malo ugodnog ljetnog perioda kad *Mali planinari* mogu nastaviti svoje vesele aktivnosti u prirodi.

Školska grupa *Mali eko-planinari* 3.a iz Ruda pridružila se standardno ostatku ekipe na logorovanju u Koretićima. Nikada još nisu ništa slično doživjeli, a nisam ni ja, kao njihova voditeljica. Sastali smo se u Samoboru i autima krenuli prema Koretićima. Bio nas je popriličan broj, 41. U Koretićima smo ostavili aute i stvari koje će nam poslije trebati, uzeli smo ruksake i krenuli na planinarenje. Prvo smo malo proučili kartu, podsjetili se gdje smo već do sada bili i kamo ćemo danas ići. Cilj nam je bio Noršićka Plešivica. Radili smo kružnu turu što znači da smo jednim putem išli do vrha, a drugim putem se vratili. Dan je bio jako topao, ali podnošljiv. Svi su bili vedri i veseli, a već od ranije pomalo i uzbudjeni zbog spavanja u šatorima koje je planirano u scoutsko-planinarskom centru Koretići. Uspješno smo odradili još jednu planinarsku turu i obišli još jedan vrh Samoborskog gorja u nizu. Tek je poslije uslijedilo pravo guštanje. Kada smo se vratili u Koretiće, malo smo se odmorili, osvježili, a potom je uslijedila igra na sve strane. Hodanje po potoku, odbojka, nogomet, badminton, pikado... svega pomalo!!!

Dok smo mi planinarili, vrijedni kuhari skuhali su nam grah s kobasicama, a bilo je i roštilja! Mmm... Nakon hodanja i igre pasalo je i nešto pojesti. Potom opet malo odmora, pa opet igra na sve strane. Neopisivo, može se samo malo predočiti slikama sav taj osjećaj, ljepota i uživanje klinaca u prirodi.

Kasnije je uslijedilo slaganje šatora za noćenje u njima. Prije nego je pao mrak, trebalo se pripremiti i za logorsku vatu. Klinci su iznosili drva na mjesto gdje ćemo ložiti vatru, pronašli su u šumi svoj štap koji su pripremili za razne vrste kobasica koje smo pekli na vatri navečer. Uživali su u toj pripremi. Konačno je došlo i vrijeme paljenja vatre. Bili je uzbudljivo! Svi su se okupili u krugu oko vatre i čekali da ispeku na logorskoj vatri svoj obrok! Uživali su u tome, a uživali smo i mi odrasli.

Nakon toga, vatra je sve slabije gorjela, umor je kod nekih bio manji, kod nekih veći. Kako je tko želio, išao je spavati. U određeno vrijeme Koretićima je zavladao mir i mrak. Umorne nožice i puni trbuščići spavali su u šatorima. Mojim planinarima iz Ruda to je bilo prvo takvo logorovanje. Jedva sam dočekala da ih ujutro pitam kakvi su im dojmovi. Bili su oduševljeni!!! Nakon što su nešto pojeli, spremili smo šatore, stvari u auto i ozarenih i veselih lica krenuli kući. Vjerujem da su imali što pričati roditeljima kada su došli kući. Pitali su hoćemo li još ići na logorova-

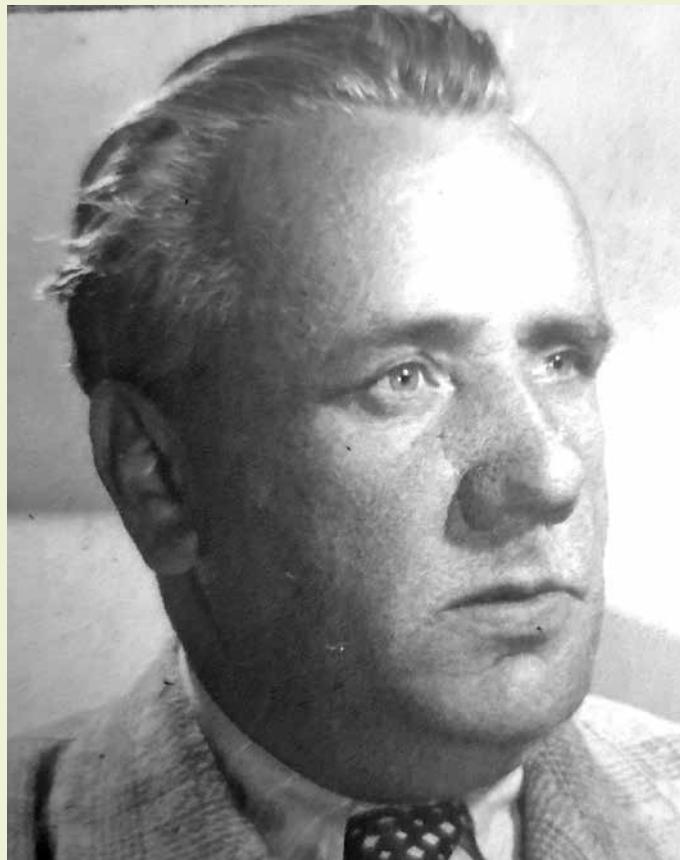

nje. Još nas čeka izlet u NP Paklenicu za dva tjedna, kada će prvi put noćiti u planinarskom domu i, ujedno biti i u NP Paklenica, a vjerojatno se i okupati u moru.

Uživamo u našim planinarskim izletima, a nastaviti ćemo uživati i iduće školske godine! ●

Tekst: Zdenko Kristijan; Fotografije: arhiva Društva

Učitelj Aleksandar Rubeša – planinarski suradnik HPD-ove podružnice Japetić

Aleksandar Rubeša, zvan Šandor, rođen u Kastvu 1898., umro u Zagrebu 1962. Bio je prvi učitelj i ravnatelj u novootvorenoj pučkoj školi u Smerovišču u razdoblju od 1930. do 1940. kad je premješten na službu u Zagreb. Kroz sve to vrijeme aktivno je surađivao je s upravom HPD-ove podružnice Japetić u Samoboru.

Zaslugom Stjepana Šoića, predsjednika HPD-ove podružnice Japetić 1930. je kupljena kuća na početku sela Mali Lipovec. U toj su kući bili smješteni radnici Šumske industrije „Frank“, zaposleni na sjeći šuma na Japetiću. Iz izvještaja s Godišnje skupštine HPD-ove podružnice Japetić održane u travnju 1931., doznajemo da je podružnica dala urediti i obnoviti kuću pod nadzorom člana A. Rubeše, učitelja iz Smerovišča. Na prijedlog Mirka Kleščića kuća je nazvana Šoićevo kuća i otvorena u ljetu iste godine.

Rubeša je s obitelji stanovaо u školskom stanu u Smerovišču, uz brojnu obitelj gostoničara Mike Dumića. Cerinski vir, najviši slap u Samoborskom gorju i atraktivna izletnička točka, tih je godina dosta posjećen i oko njega su uređivani putovi pod Rubešinim nadzorom.

Šandor je nastavio suradivati i s novom upravom Japetića čiji je predsjednik od 1935. Franjo Flašar. Ponovno je sudjelovao je pri uređenju Cerinskog vira. Ispisao je više putokaznih ploča, nadzirao popravak ceste do Šoićeve kuće, uredio dvorište Šoićeve kuće i markirao s djecom put do Japetića. Podružnica mu se javno zahvalila na Godišnjoj skupštini 1938. i zamolila da i dalje nastavi s planinarskim radom.

Učiteljsku tradiciju i suradnju s planinarima nastavio je i sin Željko Rubeša (1921. – 1977.). Bio je nastavnik u Rudama, gdje se njega i supruge Vere i danas sjećaju kolege nastavnici i đaci. ●

Tekst: Zdenko Kristijan i Vladimir Novak

Ovog ljeta naše je društvo izgubilo četiri člana, Damira Šetinu, Željka Lucarića, Željka Štokana i Vlastu Kašubu, koji su, svaki u svom vremenu, planinarskim djelovanjem doprinijeli dugogodišnjem radu i napretku HPD Japetić. Taj se njihov doprinos ne smije prepustiti zaboravu, pa je ovo samo mali način da im se zahvali i oduži na njihovom zalaganju za društvo.

Damir Šetin (1952. – 2019.)

– Bio je član društva od rane mladosti, angažiran u nizu planinarskih aktivnosti: član ekipe društva na orientacijskim natjecanjima, član i predsjednik omladinske sekcije od 1968., završio alpinističku školu 1974., a neko vrijeme je vodio i alpinističku podsekciju u društvu. Dužnost tajnika društva obavljao je u dva navrata, a desetak godina bio je član Upravnog i gospodarskog odbora PD Japetić. Od 1971. Član je i Gorski spašavatelj u tadašnjoj stanici GSS Samobor, a do kraja života aktivan u današnjoj HGSS stanici Samobor. Planinarski je rad, a i veliku ljubav prema Velebitu dopunio nizom aktivnosti na našoj najljepšoj planini, pa je tako markirao trasu Velebitskog planinarskog puta, dežurao u planinarskom domu pod Štirovcem, vodio grupe planinara i prijatelja po Velebitu, radio na popravcima planinarskog doma Zavižan i skloništu

Ograđenica. Također, bio je sudionik društvenog pohoda na najviši vrh Afrike – Kilimandžaro, 1980. Za svoj je rad u planinarstvu primio, osim društvenih, i priznanja Hrvatskog planinarskog saveza (Zlatni znak 1982.) i Plaketu Hrvatske gorske službe spašavanja za više od 40 godina aktivnog djelovanja u Službi.

Željko Štokan (1953. - 2019.)

– Sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog stoljeća bio je aktivan član društva, isprva u omladinskoj sekciji, kasnije se priključio nizu društvenih akcija koje je organizirala tada mlađa grupa članova. Radio je u sklopu planinarskih radnih akcija na izgradnji planinarskog doma pod Okićem, a i kad su ga životne prilike udaljile od stalnih društvenih aktivnosti, nastojao je ostati u kontaktu i interesu za događanja u društvu.

Željko Lucarić (1947. – 2019.)

– Član društva od sredine sedamdesetih godina, aktivan u cijelom nizu društvenih događanja, izleta i društvenih pohoda, a bio je i organizator zapaženih planinarskih predavanja o svojim putovanjima po atraktivnim predjelima izvan naše zemlje. Posebno treba cijeniti njegove akcije za pomoć društvu kroz donacije u opremi i predstavljane društva izvan planinarskih sredina. Za svoje anga-

žiranje u društvu primio je priznanja našeg društva i Hrvatskog planinarskog saveza.

Vlasta Kašuba (1932. – 2019.)

U 88. godini preminula je dugogodišnja planinarka i prva žena članica GSS stanice Samobor. U rad društva se uključila još 1948. kao dio „klape Plahuter“, aktivno sudjelujući u svim aktivnostima u tada, obnovljenom planinarskom društvu „Samobor“, koje je 1953. vratilo staro ime „Japetić“. Članom Gorske službe spašavanja planinarskog saveza Hrvatske, postala je 1956. godine, osnivanjem stanice Samobor. Nakon višegodišnjeg aktivnog članstva u samoj stanici, nastavila je, sve ove godine pratiti i podupirati rad članova stanice i s ponosom isticati svoju pripadnost članstvu gorskih spašavatelja.

Kao planinar, sudjelovala je iだlje na brojnim planinarskim aktivnostima, uključila se u društveni rad u planinarskim društvima u Samoboru, redovito posjećujući Samoborsko gorje, a kad joj prilike i zdravlje to više nisu omogućavale, onda samo šetnjama po užoj samoborskoj okolici. Za svoje planinarske aktivnosti primila je, uz priznanja društva i Planinarskog saveza Hrvatske i posebnu Plaketu povodom 60.-te godišnjice postojanja HGSS stanice Samobor. ●

Datum	Dan	Izlet	Težina izleta	Vodi
01/01/2020	sri	Nova godina		
04/01/2020	sub	VELEBIT	Srednje teško	Tamara Kalaica
05/01/2020	ned	VELEBIT		Tamara Kalaica
06/01/2020	pon	Sveta tri kralja		
26/01/2020	ned	Slapovi Mirne	Srednje teško	Daniela Čupić
01/02/2020	sub	Mali planinari – Samoborsko gorje		
15/02/2020	sub	Valentinovo na Kozjaku	Lagano	Davor Škarica
16/02/2020	ned	Valentinovo na Kozjaku	Lagano	Davor Škarica
27/02/2020	čet	Godišnja skupština Društva		Izvršni odbor
01/03/2020	ned	NP Kozara BiH	Lagano	Siniša Golemović
07/03/2020	sub	101 žena na Japetiću	Lagano	Tamara Kalaica
09/03/2020	pon	početak 11. Opće planinarske škole		
14/03/2020	sub	Mali planinari – Žumberak		
13/04/20/	pon	Žumberak – izlet iznenađenja	Srednje teško	Tamara Kalaica
25/04/2020	sub	Mali planinari – Samoborsko gorje		
26/04/2020	ned	NP Una i Osječenica – BiH	Lagano	Siniša Golemović
01 i 02/05/2020	pet/sub	Velebit – Sv. brdo	Srednje teško	Zvonko Maduna
09/05/2020	sub	Mali planinari – Gorski kotar		
17/05/2020	ned	Japetićev pohod	Teško	I.O. HPD Japetić
23/05/2020	sub	Klek i Klečice	Srednje teško	Tamara Kalaica
30 i 31/05/2020	sub/ned	Ćićarija	Lagano	Zvonko Maduna
06/06/2020	sub	Stol/Hochstuhl – Karavanke SLO	Srednje teško	Siniša Golemović
13/06/2020	sub	Velebit	Teško	Vesna Pavlin
14/06/2020	ned	Velebit	Teško	Vesna Pavlin
27/06/2020	sub	Špik Hude police/Cima di Terrarossa ITA	Srednje teško	Siniša Golemović
04/07/2020	sub	Dolomiti ITA	Srednje teško	Helena Pavlović i Siniša Golemović
05/07/2020	ned	Dolomiti ITA	Srednje teško	Helena Pavlović i Siniša Golemović
29/08/2020	sub	Triglav SLO	Teško	Tamara Kalaica
30/08/2020	ned	Triglav SLO	Teško	Tamara Kalaica
05/09/2020	sub	Balaton MAĐ	Lagano	Kinga Nuić i Darko Dömötörffy
06/09/2020	ned	Balaton MAĐ	Lagano	Kinga Nuić i Darko Dömötörffy
19/09/2020	sub	Kamešnica HR/BiH	Teško	Siniša Golemović
20/09/2020	ned	Kamešnica HR/BiH	Teško	Siniša Golemović
03/10/2020	sub	Biokovo	Teško	Ratko Prikratki
04/10/2020	ned	Biokovo	Teško	Ratko Prikratki
18/10/2020	ned	Sudnikov pohod	Lagano	I.O. HPD Japetić
08/11/2020	ned	Škocjanske jame SLO	Lagano	Darko Dömötörffy
18/11/2020	sri	Medvednica	Lagano	Helena Pavlović
22/11/2020	ned	Gornja Vas – Japetić	Srednje teško	Antun Pavlin
29/11/2020	ned	Plešivica – Okić	Lagano	Zvonko Maduna
06/12/2020	ned	Kum SLO	Lagano	Antun Pavlin
13/12/2020	ned	Strahinjčica	Lagano	Antun Pavlin

Članarina za 2020. godinu

Djeca, đaci, studenti
i umirovljenici

40 kn

Zaposleni

80 kn

Članska iskaznica

5 kn

Prodaja dnevnika i zemljovida

U društvenim prostorijama **četvrtkom od 20:00**

Dnevnik Samoborske planinarske obilaznice – 40 kn

Dnevnik Hrvatske planinarske obilaznice – 40 kn

Turističko planinarski zemljovid Samoborsko gorje 1:25000 (HGSS) – 55 kn

Dnevnik Samoborske planinarske obilaznice i zemljovid planinari izvan Samobora mogu naručiti kod **Kinge Nuić**, kinga.nuic@gmail.com ili pismom na adresu: **HPD „Japetić”, p.p. 31, 10430 SAMOBOR**

Pendirjevec, po strmi alum.
Cerov log... 15+

Planinski dom
pri Gospodarićima 35 min.
Cerov log cez Koželjevko 2h

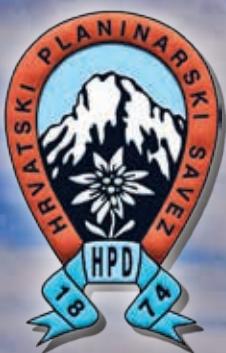
Pendirjevec
spomenika P. B.
Cerov log...

Društvene prostorije i uplata članarine

Uplata članarine, preuzimanje iskaznica, kao i sve informacije mogu se dobiti na sastancima **četvrtkom u 20:00** u Ulici Ivana Perkovca 36a.

Osim u prostorijama društva, uplatu članarine možete izvršiti svaki dan osim nedjelje, u frizerskom salonu "Zdenka", Livadićeva 26, Samobor.

Članarina se može plaćavati i na žiro račun HPD JAPETIĆ broj: **HR7024030091120004450** otvoren kod Samoborske banke d.d. Samobor.

HPD "Japetić" je jedan od osnivača Samoborskog športskog saveza i njegov je član.

[japetic.samobor](#)
 [@japetic](#)

HPD "Japetić"
Ul. Ivana Perkovca 36a
10430 Samobor, Hrvatska
e-mail: info@hpd-japetic.hr